

Когато царицата видѣла момиченцето си весело и усмихнато, така се зарадвала, че веднага станала отъ кревата, а въ скоро врѣме съвсѣмъ се поправила.

Въ честъ на тая радостъ царь Тюлпанъ наредилъ пиръ въ цѣлото си царство. Много народъ се събралъ въ двореца. Музика свирѣла, а народътъ танцувалъ и пѣялъ. На царкинята „Чудо“ ѝ се доискало да достави удоволствие на гоститѣ и почнала да пѣе и да свири на арфа.

Всички се вслушали въ свиренето ѝ. Когато свършила да пѣе и да свири, тя видѣла, че на всички очитѣ сж налѣни съсъ сълзи отъ възторгъ и възхищение.

Отъ това врѣме вече царкинята „Чудо“ винаги можела да се радва на чуждитѣ радости и да скърби надъ чуждитѣ скърби. Почнала и много да помага на своитѣ ближни. Нейната слава се разнесла далече, далече, като най-добра, най-даровита, най-красива и най-богата царкиня.

— Истинска царкиня „Чудо“ — говорилъ народътъ.

VI.

Наскоро послѣ това тържество, една нощъ се събрали четиритѣхъ добри вълшебници въ дворцовата градина, кждѣто расли зладнитѣ ябълки. Тамъ при освѣтлението на луната тѣ разговаряли за подарѣцитѣ, които дали на царкинята въ деня на кръщението ѝ.

— Има ли нѣщо по-хубаво отъ дарбитѣ: здраве, красота и богатство? — говорили тѣ.

— Най-хубавиятъ даръ е доброто сърдце! — казала петата вълшебница. — Безъ добро сърдце нѣма щастие на свѣта. Истински човѣкъ е този, който съчувствува на чуждитѣ радости и скърби!

Прѣведе: В. Господинова.